

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Barbary Pořízkové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. S.**, zast. JUDr. Janem Konečným, advokátem se sídlem Oldřichova 273/13, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2013, čj. OAM-10/LE-BE02-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2014, čj. 1 Az 15/2013-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Janu Konečnému, advokátu, **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši **3400 Kč**, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2013, čj. OAM-10/LE-BE02-K01-2013, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobci dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Tvrzení žalobce, že dlouhodobě žije ve svazku s družkou, se kterou vychovává nezletilou dceru, jejímž je otcem, ačkoli není zapsán v rodném listu, a že mu v zemi původu hrozí nebezpečí ze strany krajanů, kteří jej viní z nevyplacení mezd za práce vykonané v České republice, shledal žalovaný pro udělení mezinárodní ochrany nedostatečnými.

[2] V žalobě proti tomuto rozhodnutí, resp. v jejím doplnění, žalobce zopakoval výše uvedená tvrzení a zároveň poukázal na recentní změny politické situace na Ukrajině. Uvedl, že je neakceptovatelné, aby on jako Ukrajinec žil s družkou a nezletilou dcerou (obě jsou občanky Ruské federace) na území Ruské federace či Ukrajině. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) však přisvědčil názoru žalovaného a žalobu proti jeho rozhodnutí rozsudkem napadeným kasační stížností zamítl. V souvislosti s aktuálními událostmi na Ukrajině městský soud uvedl, že *„žalobce má dostatečné právní záruky pro to, že tyto skutečnosti mohou být dostatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení, pokud takové řízení vyvolá.“*

[3] V kasační stížnosti proti tomuto rozsudku žalobce (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že se obává návratu do země původu, neboť mu v ní „*broží nebezpečí z politických důvodů, obzvlášť teď, když tam zuří občanská válka.*“ Bez bližšího zdůvodnění dále namítl, že orgány, které o jeho žádosti o mezinárodní ochranu rozhodovaly, porušily právní předpisy, v důsledku čehož nebyla jeho žádost zákonným způsobem projednána a uplatnil i námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu dle § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s., po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS (vyhledatelné též – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – na www.nssoud.cz), v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Závěry uvedené v tomto rozhodnutí jsou zcela použitelné i v nyní projednávané věci. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přípustná v následujících typových případech:

1. Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
2. Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
3. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístež změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
4. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

[7] Stěžovatel výslovně neuvedl, v čem spatřuje důvody zakládající přijatelnost podané kasační stížnosti, avšak z jejího textu lze dovodit, že těmito důvody jsou obava z návratu do země původu z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu a údajná pochybení žalovaného a městského soudu při posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, resp. následné žaloby.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, jejíž důvodnost by sama o sobě zakládala přijatelnost kasační stížnosti a postačovala by k jeho zrušení. Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke své dřívější judikatuře konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. Jakým způsobem rozhodné skutečnosti posoudil (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS). Absenci takto vytyčených požadavků Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí městského

pokračování

soudu neshledal. Městský soud naopak přehledně popsal rozhodný skutkový stav a s žalobními námitkami se řádně a srozumitelně vypořádal.

[9] Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v posuzované věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou Nejvyššího správního soudu řešena. Otázkami souvisejícími s vnitřním ozbrojeným konfliktem se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 Azs 28/2008-68, č. 1840/2009 Sb. NSS, dle kterého ve světle rozsudku Soudního dvora ze dne 17. 2. 2009, C-465/07, *Elgafaji*, ECLI:EU:C:2009:94, existence vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity žadatele může být výjimečně považována za prokázanou, pokud míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, dosáhne natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo případně regionu vystaven - z pouhého důvodu své přítomnosti na území této země nebo regionu - reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení.

[10] V nyní posuzované věci ovšem nelze přehlédnout, že městský soud se (až v žalobě uplatněným) tvrzením stěžovatele, týkajícím se probíhajícího ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, věcně nezabýval. V rozsudku ze dne 22. 4. 2011, čj. 5 Azs 3/2011-131, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[k]rajský soud [...] může postupovat v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. tedy, pokud dospěje k závěru, že ač jsou zde z hlediska mezinárodní ochrany nové relevantní skutečnosti, které nebyly v řízení před správním orgánem zohledněny, existují v daném případě dostatečné záruky pro to, že tyto nové skutečnosti budou dodatečně posouzeny k tomu příslušným správním orgánem v novém správním řízení*“ (srov. obdobně ve vztahu k § 75 odst. 2 s. ř. s. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS). Městský soud v napadeném rozsudku výslovně konstatoval, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, neboť dle jeho názoru v posuzovaném případě jsou dány dostatečné záruky pro to, aby skutečnosti uplatněné až v žalobním řízení byly zohledněny v případném řízení o nové žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu.

[11] Nejvyšší správní soud přitom neshledal, že by se městský soud nebo žalovaný dopustili jakéhokoli pochybení, jež by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; proto ji dle § 104a s. ř. s. odmítl.

[13] O akcesorickém návrhu žádajícím přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebylo třeba zvlášť rozhodovat, neboť bylo bezodkladně rozhodnuto o kasační stížnosti samotné. Nejvyšší správní soud k tomu navíc poznamenává, že kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má dle § 32 odst. 5 zákona o azylu odkladný účinek (s výjimkou kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o udělení doplňkové ochrany osobou požívající doplňkové ochrany) vždy.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s.

[15] Ustanovenému advokátovi se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za zastupování 3100 Kč za jeden úkon právní služby

(sepsání kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 300 Kč, celkem částka 3400 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. září 2014

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu